

behandeling en berekening van de recepten — let wel — volgens de armentaxe van VAN LEDDEN HULSEBOS, zooals die was vóór de verhooging, die in 1918 is toegestaan, dus 10 cent voor dispenseeren, 15 cent voor mengen, 1 cent voor iedere weging, enz.. Ik meen, dat wij dat moeten weigeren, ondanks den raad van het bestuur der vereeniging van spoorwegartsen, dat „wij gerust kunnen teekenen, dat de toekomst zal leeren, dat wij onder gunstige voorwaarden werkzaam zullen zijn”. Er is bovendien nog allerlei administratief werk aan verbonden, dat natuurlijk niet afzonderlijk wordt betaald.

Kethel c.a., 2 December 1919.

G. SAUER.

II.

In het ingezonden stuk van collega VAN BEMMEL in dit *Tijdschrift* van 29 Nov. l.l. komen op bldz. 1748 hovenaan de volgende woorden voor: „Doch onder de werking der toekomstige ziekwet is dit geheel anders. Alsdan komen de kosten van het geneeskundig abonnement slechts voor de helft of één derde voor rekening der geabonneerden, zoodat de geldelijke draagkracht van den debiteur veel grooter, ja 2 of 3 maal zoo groot wordt, daar immers het óverblijvende $\frac{1}{2}$ of $\frac{2}{3}$ deel door het rijk, of rijk plus werkgever betaald wordt”.

Ik moet mijn geachten collega hierbij opmerken, dat hij hier blijkbaar de contributie voor de *ziekenkas*, die een geldelijke uitkeering bij ziekte heeft te geven, verwacht met de contributie voor het *ziekenfonds*, dat slechts geneeskundige behandeling aan de verzekerden geeft. Een dergelijke bepaling, als door collega VAN BEMMEL bedoeld wordt, komt in de ziekwet-TALMA niet voor. Besluiten getrokken uit deze verkeerde veronderstelling vervallen dus.

Amsterdam, 8 December 1919.

A. R. COHEN.

ONTSIERING VAN HET NEDERLANDSCH TIJDSCHRIFT VOOR GENEESKUNDE.

Collega AUKE VAN BALEN valt over de door mij gebezigde uitdrukking: „kinderen in de wereld schoppen”, en noemt dat „ontsiering van het *Ned. Tijdschr. v. Gen.*”; ook sleept hij er nog als vergelijking bij, het voorbeeld van den jongen arts met de vuile nagels. Mijn uitdrukking: „kinderen in de wereld schoppen”, had ten doel om zeer kort weer te geven, hoe het kinderen krijgen is te kwalificeeren in die gevallen, bedoeld in mijn stukje, waar de ouders al reeds een aantal kinderen hebben, waarvoor zij blijk gegeven hebben, zelfs niet ook maar gedeeltelijk, in staat te zijn voldoende te zorgen, kinderen die al een treurig armelijk scrofuleus bestaan lijden, en waarvan er geregeld weer eens een dood gaat en nog geregelder ieder jaar er weer een bijkomt. Die gevallen dus, waar het moederschap allang het „eerbiedwaardigs” verloren heeft, doch waar slechts het dierlijke van is overgebleven. Daarom vloekt hier die uitdrukking in het geheel niet „met de omgeving”.

Als collega VAN BALEN dit begrepen had, zou hij ongetwijfeld zijn stukje in de pen gehouden hebben. Thans heeft hij zich min of meer aan ontsiering van het *Ned. Tijdschrift v. Gen.* schuldig gemaakt.

Woudsend, 7 December 1919.

W. H. VAN DER TAK.

EEN INFLUENZA-EPIDEMIE VAN RUIM EEN EEUW GELEDEN.

Wat hier volgt, las ik in *The Nameless Castle*, de in 1901 uitgegeven vertaling van MAURUS JÓKAI's roman, in de laatste helft der 19de eeuw geschreven. Het verhaal speelt in 1809 in Hongarije.

De passage komt voor in een gesprek tusschen den markies DE CAMBRAY, die regelrecht van Parijs is gekomen, en barones THERMINE DRALBA, die eenige jaren in Hongarije woont en wier dochter te Parijs is achtergebleven. Hij heeft een brief meegenomen van de dochter aan de moeder.